

נְשִׁמָתָא דְאִוְרִיתָא

הורים וילדים לומדים חסידות בצורתא

גיליון 224 | ערב שבת קדש פרשת מטות, כ"ג תמוז תשע"ז - שנת ה'קהל' יוצא לאור על ידי ועד כפר חב"ד ארה"ק ת"ו

ה'הקהל'
המשפחתי

כְּשֶׁהֲרָבִי הַתְּוֹעַד עִם הַיְלָדִים...

- חלק ראשון -

ספורים והוראות

אבא/אמא: ביום ראשון של פרשת מטות בשנת תשי"ז, בקר הרבי בפעם השנייה (מתוך שלושה) בקמפ ג'ן ישראל, בעת חנכת המקום. הרבי התועד עם ילדי הקמפ והתבטא אחר כך במכתב שהדברים מכונים לכל ילדי ישראל.

הרבי הביא כמה ספורים שספר הרבי הרי"צ אודות כל אחד מרבותינו נשיאינו ובאר מה אנו כילדים יכולים ללמד מן.

מורה הדרך בחיינו

ילד/ילדה: מחנה ג'ן ישראל נקרא על שם הבעל שם טוב.

"כאשר הבעל שם טוב היה ילד בן חמש שנים, צוה לו אביו: בני, אל תתירא מאף אחד, כי אם מהקדוש ברוך הוא לבדו. אהב כל יהודי בכל להב נשמתו, יהיה מי שיהיה, ובאיזה אופן שיהיה.

והבעל שם טוב - אמר הרבי (הרי"צ) - עם שני דברים אלו, יראת השם ואהבת ישראל, עבר את כל ימי חייו בעבודתו הקדושה.

כיון שהרבי ספר זאת לנו, הרי זו הוראה עבורנו, כמובן גם לילדים, ששני דברים אלו צריכים להיות האור שיורה לנו את הדרך בכל ימי חיינו."

המצוה שלי

אבא/אמא: "ישנם כאלה, גם ילדים, ששואלים: כיצד יכולים - בתור קטנים - לפעל על עצמנו שלא להתירא משום דבר (רק מהקדוש

לזכות החייל בצבאות ה' לוי שיחי' **מרדכי** לרגל יום הבר מצוה ר"ח מנחם אב שיזכה להיות חסיד יר"ש ולמדן לנח"ר הרבי נשיא דורנו נדפס ע"י ולזכות הוריו אלחנן וגולדה שיחי' מרדכי

לזכות החייל בצבאות ה' **מנחם מענדל** שיחי' **קאטשוילי** לרגל יום הבר מצוה ר"ח מנחם אב שיזכה להיות חסיד יר"ש ולמדן לנח"ר הרבי נשיא דורנו נדפס ע"י ולזכות הוריו אהרן ומרים שיחי' קאטשוילי

לזכות החייל בצבאות ה' **יצחק מנחם מענדל** שיחי' **שיינברגר** לרגל יום הולדתו כ"ב תמוז נדפס ע"י ולזכות הוריו שניאור זלמן וחנה שיחי' שיינברגר

לשנת הצלחה וברכה בכל המצטרך בגשמיות וברוחניות

© creative print

לראות אדם מזקן. אין הרבה כאלו בפריז.

"הכל בסדר?" היא שוב שואלת, והפעם בעברית במבטא צרפתי כבד. הפעם אני הוא הנדהם. "בוא", היא ממשיכה, "אקח את האופנוע למדרכה ושם נאמד את הנזק".

הגענו למדרכה ובדקנו את האופנוע: נזקים קלים בלבד. היא הציגה את עצמה כגברת קטנה דהן. "אני גרה פה באזור, וממש במקרה עברתי פה", ספרה. "ממש לא צפיתי לפגוש ביהודי, ועוד רב", הוסיפה.

"והעברית?" שאלתי. "אה, זה מבקורים בארץ לפני הרבה שנים", ענתה. גברת דהן נראתה כמי שמעניינת לשוחח עוד, אבל אני התנצלתי ובקשתי ללכת. "עוד מעט כבר שבת", אמרתי, "אני מכרח ללכת".

קטנה נראתה קצת מפתעת לשמע על כך שעוד מעט שבת. התפלאתי קצת מתגובתה. באזור פריז מתגוררים קרוב לארבע מאות אלף יהודים, וגם אם לא כלם שומרים מסורת, נדיר למצא מי שישכח שהיום שבת.

"את מדליקה גרות שבת?" התעניינתי. קטנה שוב הביטה בי באותו מבט מוזר. "גרות שבת", מלמלה. "לא, אני לא מדליקה גרות שבת. אין לי משפחה בכלל ואני לא שומרת שבת", הוסיפה.

"אפשר אולי להזמין אותך אלינו לשבת?" שאלתי.

"לאיזו שבת?" שאלה בתדהמה. "לשבת הקרובה, היום בלילה", עניתי בפשטות.

הפעם, חיוך קל החליף את המבט המוזר. "אני לא חושבת שאבוא הלילה, כבר יש לי משהו לעשות הערב. אשמח לבוא בשבת אחרת", אמרה. בקשה את מספר הטלפון שלי, נתנה לי פתק עם מספר הטלפון שלה ונפרדנו לדרכנו.

הגעתי הביתה לפני שבת. ספרתי לאשתי שאולי תבוא אלינו אורחת נוספת הערב. "מי יודע", אמרה, "אולי כל התאונה המוזרה הזו היתה בהשגחה פרטית כדי שתפגש אותה?"

אך קטנה לא הופיעה באותה השבת וגם לא בשבת שלאחריה. אני מצדי לא מצאתי את מספר הטלפון שלה, למרות שהייתי זקוק לה גם כדי שתשמע כעדת ראיה לתאונה עבור חברת הבטוח. נסיתי לחפש אחריה אך ללא הצלחה. למצא את קטנה דהן מפריז, זה כמעט כמו למצא מחט בערמה של שחת. בעצם, את המחט פנראה יותר קל למצא.

חלפו ארבעה חודשים ובבקר אחד אני מקבל הודעת פרסמת ממספר לא מוכר. אני מקבל הודעות דומות לעתים תכופות. בדרך כלל, אני מוחק אותן כלאחר יד וממשיך לדרך, אבל משום מה, אינני יודע בעצמי מדוע, שלחתי הודעה חוזרת "מי זה?"

תוך דקה הפלאפון שלי צלצל. על הצג מספר הטלפון ממנו נשלחה ההודעה. "הרב דרוקמן? מדברת קטנה דהן. אתה זוכר אותי?"

"בודאי שאני זוכר, אנחנו עדין מחכים לך לשבת..."

"מתי אפשר לבוא?"

"מה זאת אומרת מתי? השבת!"

המשך בשבוע הבא בעזרת השם

הרבי בחלקת קונטרס 'החלצו' ליד חדרו הקדוש, במוצאי כ' במרחשון תשמ"ח

נְשִׁמָה יְהוּדִית בְּפָרִיז

- חלק ראשון -

היה זה באחד מימי ששי אחר הצהריים, במרכז פריז, מספר הרב הרשי דרוקמן, שליח הרבי באחד מפרוורי פריז.

אני מסים את פגישתי השבועית עם ידיד המנהל מעבדה בעיר. כמו בכל שבוע אנו משוחחים מעט, מניחים תפלין ונפרדים לשלום. שבת קרבה ובאה ואני עולה אל האופנוע בדרך הביתה. בסאן מור, מקום שליחותי, מתגוררים קרוב ל-8000 יהודים, רבם עובדים בפריז ואני מגיע רבות למקום עבודתם כדי להפגש עמם.

הדרך הביתה חולפת ליד כפר האמות בפריז. המקום מוכר לי היטב: אני נוסע בו לפחות אחת לשבוע. גשם מתחיל לזרוף ולהרטיב את הכביש. אני מאט את המהירות ומיטיב את הקסדה לראשי. לפתע אני מבחין במכונית ספורט החוצה את הכביש, פנאקה הנהג לא שם לב לאופנוע המתקרב במהירות. הסכנה מוחשית מול עיני, לפי הולם בפראות. מה לעשות? לכלם על כביש רטוב כשאני במהירות די גבוהה? סכנת התהפכות כמעט מחלטה. להמשיך? תאונה בלתי נמנעת. מה עושים?

אני בוחר באפשרויות הראשונה וכולם במהירות. האופנוע מחליק ואני מתגלגל על הכביש כשהאופנוע מתגלגל לצדי. אני מחכה למכוניות שתבאנה. האם אלו רגעי האחרונים?

שקט. מכונית עוצרת מאחורי וחוסמת את הכביש מאחור. אני מנסה לבדק את עצמי אם לא נפגעתי, אם לא אבדתי יד או רגל. ברוך השם, אני פריא ושלם. אני מנסה לקום ולפנות את הכביש לפני שיוצא פקק ארוך.

אשה שפסעה על המדרכה ממול מתקדמת לעברי במהירות. "הכל בסדר?" היא פונה אלי בצרפתית. "אפשר לעזר?" היא שואלת. "אני חושב שאני בסדר", אני עונה ומרים את הקסדה. היא קצת נדהמת, פנאקה לא צפתה

ברוך הוא לבדו)?

על כך ישנו הסבר מתלמידו של הפעל שם טוב, המגיד ממזריטש: כשהאב אוהב את בנו, למרות שהוא חכם ומלמד יותר מהבן, הוא 'יורד' לדברים הקטנים שמעניינים את הילד, כדי שהילד יוכל לחוש את אהבתו אליו.

"וכן הוא בנוגע לבני ישראל - שהם בניו של הקדוש ברוך הוא. הקדוש ברוך הוא מוריד את עצמו אליהם ונותן להם כל צרכיהם, גם בעניינים גשמיים וקטנים, ומגן עליהם מפל דבר. ובמילא אין מה להתירא משום דבר בעולם".

שאלה גדולה

ילדילדה: "כיון שבני ישראל הם בניו של הקדוש ברוך הוא, יכולים לבוא להרגש של גדלות עצמית, באמרו: כיון שהנני בן לאלקה גדול כזה - יכולני לעשות כל מה שמתקבל אצלי, ואף על פי כן ימחל לי הקדוש ברוך הוא?"

על כך ספר הרבי בשם רבנו הזקן - הראשון שגלה חסידות חב"ד בעולם - שנקדו (הצמח צדק), בהיותו בן שלוש שנים, שאל אותו: למה כתוב 'ויקרא' בא"ל? זעירא (=קטנה)?"

להרגיש קטנים

אבא/אמא: "והשיב לו רבנו הזקן: בני ישראל יש להם בטבע תולדתם כל מיני מעלות. ובפרט - משה רבנו. ואף על פי כן, היה לו רגש של קטנות, א"ל? זעירא, ובגלל זה זכה - משה רבנו - לדרגות הכי עליונות.

הוא קבל את התורה, גאל את בני ישראל ממצרים, וגם יוציא אותם מהגלות האחרון, שזהו הגלות דעתה, אל הגאולה האמתית והשלמה.

וזהו גם למוד לכל בני ישראל, שצריכים להרגיש את עצמם קטנים, לעשות כל מה שהקדוש ברוך הוא מצוה, ולא להתחשב אם יש בזה נעם וערכות או לא. וכיון שהקדוש ברוך הוא צוה לעשות זאת - הרי זה בודאי טוב".

אין מנצחים את היצר?

ילדילדה: "אמנם, ישנו היצר הרע שמפריע לאדם. על כך ספר

גליון 224 מטות

שם התלמיד/ה: _____ משפחה: _____

כיתה: _____ חתימת הורים: _____

הרבי בשם בנו של רבנו הזקן (אדמו"ר האמצעי), שנתן עצה כיצד לנצח בנקל את היצר הרע.

העצה היא: להתדבר עם עוד יהודי - אם זה חבר, המדריך, או המורה שלומד תורה עמכם - אודות המלחמה שיש לו עם היצר הרע, שאז ישנם שני יצרים טובים, שתי נפש אלקית - נגד יצר הרע אחד, נפש הטבעית אחת (כיון שכל יצר טוב מתאחד עם היצר הטוב של השני, לעמת זאת היצרים הרעים אינם מתאחדים). והרי יודעים אתם שכאשר לוחמים שנים נגד אחד - מנצחים השנים".

הלקח:

- א. לפחד רק מה, מתוך ידיעה שהוא שומר עלינו, ולא להב כל יהודי.
- ב. להרגיש ענוה ולעשות מה שנודרש מאתנו.
- ג. להתיעץ עם חבר או עם אדם מבוגר כשהיצר הרע מפריע לנו.

(מעובד ע"פ שיחת ט"ו תמוז תשי"ז)

המשך בשבוע הבא בעזרת השם

"החלצו!"

ילדילדה: ספר אדמו"ר הרי"צ:

"פעם (ביום שמחת תורה) ישב אבי (הרבי הרש"ב) בהתעודות חסידים, וראה שמזגו לאחד המסבים 'משקה' בכוס שקדם לכן שתי ממנה חברו. נטל הלה את הכוס ושטפה, ורק לאחר מכן שתי ממנה. אבי הקפיד על כך, ובעקבות זאת אמר את המאמר המפורסם 'החלצו!'"

בשנת תשכ"ח כתב הרבי לרבו של כפר חב"ד, הרב גרליק עליו השלום, כי לחזוק האחדות בכפר חב"ד "כדאי שיקבעו למוד בכל פתי הפנסיות בכפר חב"ד. למוד השיג בנדון דידן, בקנטרס החלצו".

אבא/אמא: בשמחת תורה של שנת תרנ"ט, השמיע הרבי הרש"ב מאמר חסידות יסודי המבסס על מאמר של אדמו"ר הזקן, העוסק בענין אהבת ישראל ושלילת המחלוקת. מאמר זה פותח בפסוק "החלצו מאתכם אנשים לצבא" שנאמר בפרשת מטות לגבי מלחמת בני ישראל במדין, כשהמלה 'מדין' מתפרשת במאמר

במובן של מדון ומריבה, מהם יש להמנע בכל מחיר. יש להחליף את השנאת חנם באהבת חנם.

למה 'מדין' זה שנאת חנם? אלא, בפרשת בלק מספר שהמואבים והמדינים החטיאו את בני ישראל עד שפרצה מגפה בעם. מילא המואבים לא ידעו שהשם צוה שלא להלחם בהם וחששו שבני ישראל ילחמו בהם ויכבשו את ארצם ולכן עשו מה שעשו, אך המדינים סתם התערבו במריבה שלא שיכת להם והחטיאו את בני ישראל.

ילדילדה: זה הפרוש 'שנאת חנם' - שגאה ב'חנם', ללא כל הסבר וללא כל הצדקה. מאיפה נובעת שגאה שכזאת? מעמק הקלפה - הישות וההרגשה העצמית [ולכן זו לא רק מלחמה נגד בני ישראל, אלא גם נגד השם].

אדם שיש לו 'בטול', זה לא רק כלפי השם אלא גם כלפי הזולת. הוא נותן 'מקום' גם לאדם אחר. אך מי שחש רק את המציאות האישית שלו, לא מסגל לסבל את השני. הוא מרגיש כאלו השני מתקים על חשבונו...

אבא/אמא: אם כן, אנחנו מבינים שהספור של המדינים מלנה אותנו עד היום. 'קלפת מדין' זהו היצר של שנאת חנם, עלינו 'להחלץ חושים' ולהלחם בו.

זהו יצר כל כך קשה שגורם לעתים לאנשים להפסיד הכל, רק כדי לא לתת לשני את מה שהוא רוצה. אדם יכול לעשות משהו הפוך ממה שהוא עצמו חושב, רק כדי שלשני לא יהיה.

האמת היא שאנחנו צריכים לשמח בשמחתו של השני, ובעת צרה חלילה, להשתתף בצערו ולסייע לו. יתרה מכך, אם חלילה נגרם לאדם משהו לא טוב, עליו לקבל זאת באהבה וכתקון למעשיו הלא טובים (לצד הבקשה מהשם שיעשה עמו רק טוב הנראה והנגלה). אך את השני עלינו לדון תמיד לכף זכות (או להוכיחו בנעם על מעשיו בעת הצורך) וממילא יש להצטער אם קרה לו משהו לא טוב.

הלקח:

"אהבת ישראל כיום, אינה מצד תקון סבת הגלות - שנאת חנם - כפי שהיה עד היום, שאנו מוסיפים באהבת חנם כדי להביא את הגאולה, וזאת מפני שסבת הגלות תקנה כבר (!)."

אהבת ישראל כיום היא מצד ניצוץ משיח הקים בכל יהודי, והיא משמשת כטעימה מהגאולה האמתית והשלמה, אז יתאחדו כל היהודים על ידי הניצוץ משיח שבכל אחד ואחד. (שיחת מטות-מסעי תנש"א) (מעובד ע"פ מאמר 'החלצו' תרנ"ט)